

Opkomst en
ondergang van de
Wolkenmeesters

Opkomst en ondergang van de Wolkenmeesters

Joeri Donsu

Schrijver: Joeri Donsu
Coverontwerp: Joejoesan
ISBN: 9789464481600
© Joeri Donsu

Proloog

Op ongeveer tweehonderd meter boven de Atlantische Oceaan zweefde op een warme zomermiddag in het jaar 1882 een grijze luchtballon naar het Amerikaanse vasteland. Op het eerste gezicht was het luchtvoertuig niet zo bijzonder, behalve dan dat het redelijk klein was. De ballon had een diameter van maar twee meter en door de matte kleur viel het bijna weg tegen de strakblauwe hemel.

Toch ging het hier om iets heel speciaals, want als je goed luisterde, wist je dat het een opmerkelijke lading in zijn mand vervoerde: een huilende baby. Het kind was pas op de wereld gezet en gelukkig goed gewikkeld in een deken van wol en veren. Ook droeg het een kleine muts. De baby vroeg zich tevergeefs af waarom niemand zich om hem bekommerde. Het enige dat het kon doen, was huilen.

Om omstreeks 14 uur bereikte de luchtballon Brooklyn, het grootste stadsdeel van New York. Enkele kinderen die net uit het reuzenrad in Steeplechase Park in Coney Island kwamen, zagen hem voorbijvliegen en wilden er meteen joelend achteraan.

‘Rustig, rustig,’ maanden hun ouders. ‘Het is waarschijnlijk gewoon een weerballon die is losgeraakt. Niets bijzonders. Straks landt hij in het water van de Upper Bay en daar kunnen jullie toch niet bij.’

Omdat de kinderen niet overtuigd waren en nog steeds gefascineerd omhoogkeken, kwamen de ouders met een voorstel dat niemand kon weigeren. ‘Zullen we dan maar ijsjes gaan halen? Bij de schiettent stond een ijscoman, toch? Kom, gaan we daarnaartoe!’ En binnen een seconde waren de kinderen hun spannende ontdekking vergeten en gingen ze door met hun leven. Toen de ballon de daling had ingezet en boven de East River zweefde, werd het babygehuil voor het eerst door iemand

gehoord. Helaas ging het hier om Oliver Tobias, een 76-jarige visser die sinds de dood van zijn vrouw Ellie zelf al twijfelde aan zijn eigen verstand. Als hij thuis in de tuin werkte, hoorde hij soms zijn overleden vrouw in de keuken oude kinderliedjes zingen. Dat deed ze altijd vroeger als ze kookte of kleding naaide. Geen wonder dat meneer Tobias het babygehuil afdeed als het zoveelste spelletje dat zijn verbeelding met hem speelde. Uit voorzorg haalde hij zijn visnetten naar binnen, voer hij terug naar de kant en bezocht hij zijn favoriete bar, Mulberry's Café aan Baxter Street. De volgende dag zou hij – mede door de gigantische kater – zich niets meer van de gebeurtenis herinneren.

Om kwart over twee zweefde de luchtballon over de Brooklyn Bridge, die op dat moment net een jaar open was. Op het looppad deed politieagent William Grey zijn ronde. Niet dat er veel op die plek gebeurde. Bedelaars en zakkenrollers vond je er nauwelijks en de enige overtredingen die hier werden gepleegd, waren die van kinderen die over de reling naar het verkeer beneden spuugden. Nee, agent Grey vond het gewoon fijn om op de helft van zijn dienst even de drukte te ontlopen en te genieten van het uitzicht over de East River. Grey was nog niet zo lang politieagent en de eerste maanden wilde hij een goede indruk maken. Dat hij kortgeleden flink had geblunderd, hielp daar niet echt bij. Drie dagen terug was hij na een melding bij East 6th Street de rivier ingesprongen om een oud omaatje van de verdrinkingsdood te redden. Helaas bleek het om een etalagepop te gaan die bedoeld was voor het warenhuis Lord & Taylor. Waarschijnlijk was die uit een truck gevallen en zo het water ingetuimeld. Tot overmaat van ramp maakte een toevallig passerende fotograaf een mooi plaatje van zijn verbijsterde gezicht op het moment dat hij, luidkeels in zichzelf vloekend, met de pop uit het water strompelde. Een dag later werd zijn 'redding' het hoofdonderwerp op de voorpagina van de New York Times, compleet met een gigantische foto van hem en de menigte die hem uitlachte. Sinds die tijd was agent William Grey de clown van het politiedepartement. Dus toen hij de

luchtballon voorbij zag vliegen en het babygehuil hoorde, besloot hij niet in te grijpen en niemand te waarschuwen. Een tweede megablunder binnen een week zou het einde betekenen van zijn carrière.

Een zuidwestelijke bries dreef de luchtballon nog een tijdje over de East River langs het schiereiland Manhattan. De komende minuten zouden bepalen wat voor toekomst de baby in deze wereld zou krijgen. Een landing in het arme gedeelte van de Lower East Side stond gelijk aan de dood. De bewoners daar zouden de baby aan zijn lot overlaten.

Een andere mogelijkheid was dat de luchtballon even verderop in de East River terecht kwam en ook dat was geen prettig vooruitzicht. Daar zou het mandje al snel naar de bodem van de rivier zinken.

Een heftige, maar korte windvlaag besliste uiteindelijk over het lot van het pasgeboren kind. Voorbij het latere Roosevelt Island werd de luchtballon richting de Upper East Side gestuwd, een buurt waar de duurder woningen van Manhattan waren gebouwd. Daar botste het tegen het dak op van het Merriweather gebouw aan Fifth Avenue, op enkele meters afstand van Central Park. De mand schoot los en gleed langzaam via het schuin gelegde dak naar beneden. Met een kleine bons landde het op het gigantische dakterras van het penthouse van de rijke familie Pendleton op de 14e etage. Daar lag het stil als een speciaal pakket dat door de kerstman zelf was neergelegd. Even later werd de mand ontdekt door de 32-jarige mevrouw Penelope Pendleton, de vrouw des huizes, die verbijsterd op het babygehuil was afgekomen. Een week eerder nog had ze bij haar bevalling haar baby George verloren, de ene helft van een tweeling. Het was natuurlijk mooi dat ze – na jarenlang proberen – alsnog moeder was geworden van een gezonde zoon, maar het verlies van die ene baby bleef een enorme klap. En nu werd haar zomaar een ander kind in de schoot geworpen!

Penelope aarzelde geen moment. Ze overtuigde haar man Simon ervan dat de baby een geschenk van god was en dat zij beiden waren uitgekozen om voor hem te zorgen. Zonder vragen namen ze het 'luchtballonkind' op in hun familie en besloten ervan te houden alsof het hun eigen baby was.

De familie Pendleton was alsnog een gezin van vier personen geworden.

2

I.

De obsessie

2

1 - Mijn broer en ik

Zelfs nu er meer dan 150 jaar zijn verstreken, gaan mijn gedachten nog vaak terug naar die ene mistige middag op het water, naar het moment waarop mijn hele leven veranderde. Of beter gezegd: het moment waarop mijn leven een beslissende wending kreeg. Vergelijk het met de man die nu een topvoetballer is. Er moet een dag zijn geweest waarop hij voor het eerst een bal in zijn handen kreeg, er buiten mee ging spelen en ontdekte hoe leuk hij het spelletje vond. Of kijk naar de wereldberoemde Hollywood-acteur die als kind voor de eerste keer naar de bioscoop gaat en aan het einde van de film denkt: 'Wow, ik wil later ook acteur worden!'

Ooit kwam die eerste verliefdheid, het begin van misschien wel een mooie obsessie.

Alles wat ik nu doe, is terug te leiden naar die angstige middag in een roeiboot op het water van de Atlantische Oceaan. Als mijn broer en ik die dag niet ongehoorzaam waren geweest, had mijn leven er nu heel anders uitgezien.

In de zomer van 1894 heeft mijn vader, Simon Pendleton, eindelijk tijd voor ons vrijgemaakt en een vakantie buiten de stad geboekt. Mijn pa is een drukbezet man. Hij heeft een belangrijke positie bij de New York Central Railroad, het meest uitgebreide spoorwegnet in het oosten van Amerika en leidt de bouw en planning van alle nieuwe routes in het land. Hij hoopt ooit de dag mee te maken dat alle grote steden in Amerika met elkaar verbonden zijn. In 1894 was de trein het belangrijkste vervoermiddel om door het land te reizen. Bussen waren er nog niet en pas zeventig jaar later zouden vliegtuigen ook voor 'normale' mensen bereikbaar worden.

Op aandringen van mijn moeder kamperen we in Montauk Crow's Point Park, een stuk natuur op het schiereiland Rhode Island direct aan de Atlantische Oceaan. De camping is klein en primitief.

Er is maar één restaurant, Crazy Bones, en het gebouw waar jij je kunt wassen bestaat maar uit twee wc's en drie douches. Dat is eigenlijk veel te weinig voor de mensen die er zijn. Met 25 tenten, die redelijk verspreid over het terrein zijn neergezet, is de camping helemaal vol.

Mijn vader vindt het stiekem helemaal niets, want hij is alleen maar luxe gewend. Volgens mij heeft hij ook nooit in zijn leven zijn eigen bed hoeven op te maken. Maar mijn moeder geniet met volle teugen. Zij heeft een stapel boeken meegenomen waar ze de hele vakantie mee vooruit kan. Volgens mij leest ze er elke dag één uit. Ze is nu bezig met Reis naar het Middelpunt van de Aarde van Jules Verne. Voor dat boek zal ze maar een paar uur nodig hebben, denk ik.

Ik deel een tent met mijn broer Victor, die net als ik twaalf jaar oud is. Hoewel we erg verschillend zijn, kunnen we het goed met elkaar vinden en doen we alles samen. Victor is de durfal van onze twee. Terwijl ik altijd braaf doe wat mijn ma en pa me opdragen, gaat hij vaak tegen hun beslissingen in of lapt hij hun regels aan zijn laars.

Zo ook op die bewuste dag.

‘Pap, wanneer gaan we nou vissen? We zouden toch al weggaan?’ Victor kan soms echt zeuren, maar deze keer heeft hij gelijk. Mijn vader heeft beloofd om vandaag iets leuks met ons te doen, maar hij ligt nog steeds op bed in zijn tent. Hij is de hele dag moe. Om ons op afstand te houden heeft hij ons beloofd deze woensdag met zijn drieën het water op gaan. Die dag is dus eindelijk aangebroken.

‘Vissen?’, horen we hem vanuit de tent kreunen. ‘Jongens, dat gaan we echt niet doen. Marco zei dat er slecht weer op komst was.’

Marco is de eigenaar van de camping.

Victor en ik kijken allebei tegelijkertijd naar de lucht. Er is geen wolk te zien.

‘Maar de lucht is straalblauw,’ zeg ik.

'Het is nog maar negen uur 's ochtends, Jim,' hoor ik mijn moeder sussend zeggen. 'Het weer kan zo omslaan. We zitten hier midden in de natuur. Je weet nooit wat er hier gebeurt.'

'Heel even dan?', opper ik teleurgesteld. 'We kunnen snel met de boot het water op gaan en meteen terugkomen als het begint te regenen of te waaien.'

'Of we kunnen ook gewoon een rivier nemen?', zegt Victor. 'Of het meer?'

'Sorry jongens, maar ik wil dat risico niet lopen. We verzinnen wel iets anders voor vandaag.'

'Geef je vader nog een uur of zo,' zegt mijn ma. 'Dan kan hij nog wat eten en douchen. Om tien uur kijken we wel wat we kunnen doen, oké? Hebben jullie die speeltuin al bezocht?'

'Ja, meteen de eerste dag al,' antwoordt Victor.

'En de lichttoren?'

'Daar zijn we eergisteren nog in geweest,' broemt mijn broer.

Het schiereiland heeft inderdaad een hele mooie lichttoren, de Montauk Lighthouse. Dit jaar bestaat hij precies honderd jaar en daarom is hij deze zomer opengesteld voor het publiek.

'Oké, oké, we vinden wel wat. Geef je vader nog een uur en dan is hij helemaal klaar. Maak maar even een wandeling of zo.'

'Goed, mam.'

Victor loopt teleurgesteld weg.

Waar hij ook van plan is naartoe te gaan, hij wil mij er niet bij hebben. Of zo lijkt het tenminste.

'Zullen we anders gaan zwemmen?', roep ik nog naar hem.

'Overgooien met een bal in het water? Voetballen?'

Maar mijn broer loopt zonder om te kijken door en ik ben gedwongen achter hem aan te komen.

'Vic! Waar ga je naartoe?'

Hij stopt en draait zich om. Tot mijn verbazing heeft hij een enorme grijns op zijn gezicht.

‘Waar ik naar toe ga? Naar de steiger natuurlijk. Onze boot met alle visspullen zijn al klaar gezet. Daar had Marco gisteren al voor gezorgd.’

‘Wil je gaan vissen zonder pa?’

‘Waarom niet? We zijn oud en wijs genoeg. Na de zomervakantie gaan we al naar de middelbare school. We zijn geen kind meer.’

‘Je bent gek.’

‘Aha, mijn broer is weer eens een lafbek.’

‘Echt niet.’

‘Oh nee?’

Victor kijkt me uitdagend aan. Daarna wordt zijn gezicht wat vriendelijker.

‘Misschien kan ik je op een andere manier overtuigen, Jim.’

‘Hoe dan?’

‘Wist je dat je ’s ochtends de mooiste vogels op het water kunt zien?’

Victor weet altijd mijn zwakke plek te vinden. Ik ben gefascineerd door alles wat vliegt.

‘Vogels? Echt waar? Zoals welke?’

Victor doet of hij diep nadenkt.

‘Pa had het gisteren over... de Audons pijl... uuh pijlvaartvogel?’

‘De Audubons pijlstormvogel?’, verbeter ik hem. ‘Van boven donker en van onder wit? Soms wat wit om het oog en een vrij lange staart? Zijn die ’s ochtends goed te zien vanaf het water?’

‘Dat heb ik gehoord.’

Hmm, nu spreekt een vroege vistrup me opeens wel aan. Wat kan er misgaan? We zijn immers op vakantie.

‘Oké, die wil ik wel zien. Laten we maar gaan.’

‘We gaan?’

‘We gaan!’

Mijn broer slaat me op mijn schouder.

‘Heel goed, Jim. Je zult er geen spijt van hebben.’

2 - Geen weg terug

Marco heeft woord gehouden. Als we de steiger bereiken, heeft de eigenaar van de camping onze roeiboot al helemaal klaar gemaakt. Er liggen drie hengels in en een kistje met allemaal visbenodigdheden, zoals een doosje met wurmpjes als aas en wat extra haakjes en vislijn. In een aparte tas vinden we regenkleding, een lunchbox met wat boterhammen en een thermosfles met warme thee.

‘Marco zorgt goed voor ons,’ zeg ik.

‘Nee, hij is gewoon slim. Pa is rijk, dat weet iedereen. Het is altijd een goed idee om iemand zoals hem te vriend te houden. Maak jij ons los?’

Victor stapt voorzichtig in de boot en ik pak het touw.

Ik kijk om me heen: we zijn de enigen bij de steiger. De meeste campingbezoekers slapen vandaag blijkbaar uit. Hoewel, in de verte zien we nog twee meisjes lopen. Die weten blijkbaar ook niet wat ze moeten doen.

‘Ik roei wel,’ zegt Victor terwijl hij de roeispanten in zijn handen neemt. ‘Jij houdt een beetje in de gaten waar we zijn, oké?’

Ik grijns.

‘Dat zal niet zo moeilijk zijn. We moeten gewoon goed opletten waar we vandaan komen en niet te ver gaan. We willen straks niet op de Atlantische Oceaan belanden.’

‘Op deze mooie dag? Geen kans!’

En met een aanstekelijke lach begint Victor te roeien.

Onderweg zie ik alleen wat meeuwen voorbijvliegen.

‘Hé, waar zijn de pijlstormvogels gebleven?’, vraag ik aan Victor.

Hij haalt zijn schouders op.

‘Jij bent hier de expert, ik niet.’

Aan zijn grijns zie ik wat er echt aan de hand is.

‘Er zijn hier helemaal geen pijlstormvogels, hè?’, vraag ik.

Victor schudt zijn hoofd.

‘Je bent altijd zo goedgelovig, Jim.’

Ik grinnik. Wat maakt het ook uit? We zijn op het water, hebben genoeg eten bij ons en de zon schijnt midden in ons gezicht. Zelfs zo vroeg in de ochtend is het al lekker warm. Dat belooft wat voor de middag.

‘Wow, kijk daar eens.’

Victor wijst in de richting van onze camping, die nu al redelijk in de verte ligt.

‘Een zeppelin,’ zeg ik verwonderd.

‘Ja, echt iets voor jou.’

‘Ik zou daar best wel een keer in willen zitten. Denk je dat pa dat zou kunnen regelen?’

‘Vast wel. Hij doet in treinen en boten. Hij zal vast wel contacten hebben bij zeppelinmaatschappijen.’

‘Dat zou mooi zijn.’

‘Ik ben wel bang dat je er dan alleen in moet gaan, want mij krijg je daar niet in.’

‘Echt niet?’

‘Als god wilde dat we gingen vliegen, dan had hij ons wel vleugels gegeven.’

‘Lafbek.’

Victor grijnst.

‘Ik word al duizelig als ik ernaar kijk.’

‘Mij lijkt het wel spannend.’

‘Nou, jij liever dan ik.’

Ik kijk om me heen. Overal om ons heen is water.

‘Zullen we anders hier het anker laten zakken? Dit vind ik wel een leuke plek om te vissen. In de rivieren bij het park kun je veel forel vangen. Hier schijn je veel kabeljauw en zeebaars te hebben.’

Mijn broer zucht.

'Straks, oké? Ik moet even bijkomen van het roeien. Jammer dat jij mij daar niet bij wilde helpen.'

'Je wilde het zelf, gek.'

Victor lacht.

'Dat is waar. Maar goed, ik wil even liggen. Beetje bij bruinen? Het zonnetje schijnt zo lekker.'

'Ja, misschien hadden we zonnebrand moeten meenemen.'

'Onzin, ik doe even mijn ogen dicht.'

'Hmm, misschien is dat wel een goed idee. Ik heb vannacht amper geslapen door die mug die in onze tent was gekomen.'

'Niets van gemerkt. Je had het anker toch uitgegooid?'

'Jawel.'

'Dan kan ons niets gebeuren. Welterusten.'

Ik neem plaats naast mijn broer en door het wiegen van de boot vallen we al snel in slaap.

Als ik twee uur later wakker word, schrik ik me kapot. We zitten in een dichte mist! Ik kan maar een meter of vijf om me heen kijken.

In paniek maak ik mijn broer wakker.

'Victor!'

'H-huh?'

Ik schud hem ruw door elkaar en verdwaasd doet hij zijn ogen open.

'Victor!'

'W-waar zijn we?'

'We zitten in de mist!'

Langzaam wordt mijn broer wakker.

'Maar... dat maakt toch niet uit. We zijn nog op dezelfde plek als straks.'

'Kijk om je heen! Weet jij welke kant we op moeten om terug bij de camping te komen?'

Nog slaperig neemt Victor de omgeving in zich op.

‘Jemig... geen idee. Misschien moeten we gewoon een richting kiezen en beginnen met roeien?’

‘Ben je gek? Als we het schiereiland missen, roeien we de Atlantische Oceaan op. Met een beetje geluk vindt iemand onze lichamen dan over tien jaar op een strand in Afrika.’

‘En dus?’

Ik denk even na.

‘Volgens mij is het het beste als we wachten tot de mist is opgetrokken.’

‘En hoelang duurt dat?’

‘Geen idee. Een uur? Een kwartier? Misschien blijft de mist wel een hele dag hangen?’

‘Laten we het niet hopen.’

‘Oké,’ besluit ik. ‘We wachten het nog even af.’

‘Goed plan, bange schijterd. Ik denk dat ik maar alvast een broodje neem. Wil jij er ook één?’

3 - De Wolkenmeester

Als ik op mijn horloge kijk, zie ik dat het bijna drie uur 's middags is. We zijn al vijf uur op het water! Helaas is de mist er nog steeds. Sterker nog: het lijkt alleen maar dikker te worden.

Victor en ik hebben de regenjassen aangedaan en zitten tegen elkaar in de boot. Alle boterhammen zijn op en ook de thermosfles is leeg.

‘Ik heb het koud,’ zeg ik.

‘Ik ook,’ geeft Victor toe. ‘We moeten nu iets doen. Met onze dunne kleding overleven we geen nacht hier in de boot. Ik vind dat we moeten gaan roeien. Volgens mij is dat daar de goede richting.’

Mijn broer wijst een kant op. Ik heb geen flauw idee of dat de juiste is.

'Ik weet het niet, Vic... Misschien moeten we toch wachten tot pa komt. Hij zal vast naar ons op zoek zijn.'

'In deze mist? Nee, mijn gevoel zegt dat we die kant op moeten gaan. Als we nu beginnen met roeien...'

*'...dan belanden jullie midden op de Atlantische
Oceaan...'*

Mijn hart staat even stil.

'W-wie zei dat?', vraagt Victor geschrokken.

Gespannen kijken we om ons heen, maar door de mist kunnen we amper iets zien. Heeft iemand met een boot ons gevonden? En zoja, waar is hij dan?

'Meneer, we zijn verdwaald,' zeg ik tegen onze onzichtbare gast.

'Bent u gestuurd door onze vader? Weet u de weg terug?'

Opgewonden wachten we het antwoord af. Na een paar seconden horen we de stem weer. Hij lijkt van alle kanten te komen.

*'Ik zal jullie de weg wijzen. Wacht, ik kom jullie
kant op...'*

De stem is diep maar geruststellend. We zijn meteen onder de indruk. Wie is onze redder en waar komt hij vandaan? We kijken links en rechts van de boot, hopen snel een glimp van de man te ontvangen. Maar wat we uiteindelijk zien, overtreft onze stoutste verwachtingen.

Op ongeveer twee meter boven het water zweeft er langzaam een donker silhouet op ons af. De man heeft beide armen gestrekt alsof hij op die manier een beetje kan sturen en zijn evenwicht

houden. Hij blijkt best wel oud te zijn: ik schat hem op een jaar of 80. Zijn gezicht is gerimpeld en hij moet een Indiaanse achtergrond hebben. Zijn haar is lang en wit en er zit één zwart-witte veer in. Hij heeft een lange, donkere jas aan, enkele kettingen om zijn hals en laarzen met kleine mozaïeksteentjes in verschillende kleuren. Al met al is het een machtige verschijning.

‘Jullie zijn verdwaald,’ zegt de man, terwijl hij op twee meter van ons tot stilstand komt en blijft zweven. Zijn stem is nu ontspannen en vriendelijk, alsof we elkaar net zijn tegengekomen in het park. ‘We moeten terug naar Montauk Crow’s Point Park,’ hoor ik mezelf zeggen.

‘Bij de vuurtoren, ja. Dat ken ik wel. Dan moeten jullie niet die kant op gaan maar deze.’

Zonder aarzelen wijst hij naar een bepaalde richting.

‘En hoe weten wij of u de waarheid spreekt?’, zegt Victor.

Mijn broer is blijkbaar toch niet zo onder de indruk van de ‘vliegende indiaan’, zoals ik hem al in mijn gedachten noem.

Gelukkig is de man niet van zijn stuk gebracht.

‘Waar ik vandaan kom, hebben we een gezegde. Koester de jeugd, maar heb vertrouwen in de ouderen.’

‘En wat houdt dat in?’, vraagt Victor.

‘Dat betekent dat in zijn cultuur er meer respect is voor oude mensen,’ zeg ik. ‘Het zou niet in zijn hoofd opkomen om ons voor te liegen.’

‘Of dat jongeren aan mijn woord twijfelen,’ vult hij me aan.

‘Dus moeten we hem zomaar geloven?’

Ik kijk de oude man aan. Hij ziet er eerlijk en sierlijk uit, zo zwevend in de lucht. Zijn hele verschijning heeft ook iets... vertrouwds? Alsof ik het eerder in een droom heb gezien?

‘Ik vind van wel,’ zeg ik dan. ‘Ik geloof hem.’

‘Alleen omdat iemand door... uh... door de lucht kan zweven, hoeft nog niet te zeggen dat hij de waarheid spreekt,’ hakkelt Victor.

De oude man zegt niets, maar kijkt ons afwachtend aan.

'Waarom zou hij liegen? Wat heeft hij te winnen als hij ons de Atlantische Oceaan op stuurt?'

'Doe niet zo naïef, gek. Misschien berooft hij ons dan?'

'Dat kan hij net zo goed hier doen, Vic. Bovendien hebben we helemaal niets van waarde. Kom op, we varen de richting op die hij ons aangeeft.'

'Maar...'

'Geen gemaar. Je kunt niet iedereen alleen maar wantrouwen. Begin maar met roeien. Ik wil naar huis.'

Terwijl Victor achter de riemen kruipt, wend ik me nog even tot onze redder.

'Dank u voor uw hulp,' zeg ik. 'Wat een geluk dat u toevallig langskwam.'

De oude man glimlacht.

'Och, dit had niets met geluk te maken, jonge vriend. Bovendien was het weer eens fijn om weer buiten te zijn.'

Ik snap niet wat hij bedoelt, maar dat maakt niet uit.

'Mag... mag ik misschien uw naam weten?'

'Mijn naam is niet zo belangrijk. Hoofdzaak is dat jullie weer veilig thuiskomen. En als jullie mijn aanwijzingen opvolgen, komt dat helemaal goed.'

De man draait zich om om weg te vliegen, maar snel roep ik hem nog iets toe. Ik moet straks iets kunnen vertellen over hoe we weer zijn teruggekomen.

'Maar, wat bent u eigenlijk?'

De oude man aarzelt even en glimlacht weer.

'Ik ben een Wolkenmeester, Jim.'

Dan draait hij zich om en zweeft weg, de dikke mist in.

Mijn leven zou niet meer hetzelfde zijn.

4 - 1899, Kings Point

Vijf jaar later, in 1899, zijn Victor en ik zeventien jaar.

De familie is van het drukke Manhattan naar een landhuis met acht slaapkamers in Kings Point in het noorden van Hempstead verhuisd, net naast New York. Tegenwoordig is onze buurt vooral bekend door de US Merchant Marine Academy, de school die studenten opleidt tot transportofficieren voor de marine. Maar in 1899 staan er voornamelijk grote landhuizen met flinke lappen grond voor rijke gezinnen zoals dat van ons.

Ons familiehuis ligt aan Harbour Road en kijkt uit over het water van de Manhasset Bay. Van de buitenkant ziet het er goed onderhouden en statig uit. Het heeft twee verdiepingen, een schuin grijs dak, een veranda aan de voorkant en een zwembad aan de achterkant. We gebruiken dat laatste natuurlijk alleen in de zomer. De rest van het jaar is er een groot zeil over gespannen.

Maar het mooiste van ons landhuis vind ik nog mijn eigen werkplaats aan de zijkant en het grote stuk gras dat ons van het water scheidt. Die heb ik beide nodig om mijn hobby uit te oefenen, of – zoals Victor zegt – mijn luchtkastelen te bouwen.

Negen maanden na ons kampeeruitje in Montauk Crow's Point Park beviel mijn moeder van Charlie, die nu dus vier jaar oud is. Hoewel we dus 12 jaar schelen, ben ik erg blij met mijn kleine broertje. Ik ken geen kind dat zo nieuwsgierig en zo goed gemutst is als hij. Je moet wel altijd goed op hem passen, want als je even niet kijkt, gaat hij aan de wandel. Dan ziet hij weer een mooie bloem in de verte of wil hij per se weten waar een vlinder naar toe vliegt. Zijn favoriete woord is 'kijken'. Deze pure en oprechte belangstelling in hoe de wereld om hem heen werkt, ontroert me soms wel eens. Was ik vroeger ook zo?

Victor en ik zitten beide op Roslyn High, een middelbare school op ongeveer tien kilometer van Kings Point. We zeggen weleens voor de grap dat we tweelingbroers zijn, maar dat is natuurlijk niet zo.

Victor is door mijn ouders geadopteerd nadat bij mijn geboorte mijn echte tweelingbroer George overleed. Mijn moeder vertelde dat enkele dagen na dat drama Victor gewoon bij ons in de schoot werd geworpen. Het kostte mijn ouders dan ook totaal geen moeite om hem te adopteren en op te nemen in onze familie. Vreemd genoeg lijkt Victor veel meer op mijn ouders dan ik. De meeste mensen denken dan ook dat ik degene ben die geadopteerd is en niet hij.

Elke doordeweekse dag gaan Victor en ik op de fiets naar school. Speciaal hiervoor heeft pa voor ons een stevige Cleveland Model 47 gekocht, een fiets met een massief, zwart frame en oranje velgen. Die kunnen wel tegen een stootje.

Op school zijn we goede leerlingen. Victor heeft de talen goed onder de knie en ik blink uit in de exacte vakken. Vooral voor natuurkunde en aardrijkskunde haal ik uitstekende cijfers. Dat zal ik wel van mijn vader hebben geërfd. Als we huiswerk moeten maken, kunnen we elkaar dus goed aanvullen.

‘Wist je dat er in het weekend een kermis is bij Fort Totten Park?’, zegt Victor. ‘Misschien moeten we daar eens gaan kijken.’

Het is begin september en helaas is onze school weer begonnen. Victor en ik rijden op de fiets terug naar huis. Het is een lange rit en dat geeft ons veel tijd om over alles te praten.

‘Fort Totten Park? Dat is bij dat oude fort van de Burgeroorlog?’

‘Aan de andere kant van de Little Neck Bay, ja. Ik zag op school een folder met alle attracties van – en nou komt het - King Custer’s Carnival. Wat een geweldige naam voor een kermis!’

Ik grijns.

‘Custer was toch een generaal die toch 23 jaar geleden bij de Slag bij de Little Big Horn om het leven kwam?’

Mijn broer lacht.

‘Ik denk ook niet dat het hier om die Custer familie gaat. Wij zijn ook niet de enigen op de wereld die Pendleton heten, toch?’

‘Een kermis, hè?’, zeg ik smalend. ‘Is de vrouw met de baard er ook? De weerwolfman? Het monster van Loch Ness?’

‘Geen idee. Wel Samar de mysterieuze waarzegger, zag ik. Die kijkt in zijn glazen bol en vertelt je je toekomst. Leuk toch? Er komt ook een achtbaan en een reuzenrad.’

‘Zullen we Charlie meenemen? Die zal het wel leuk vinden.’

‘Nee, alleen wij tweeën, oké? Dan kunnen we er gewoon naartoe fietsen. Als Charlie meegaat, moeten we het rijtuig regelen. Bovendien zal pa ons nooit met zijn drieën laten gaan.’

Ik schud mijn hoofd.

‘Ik weet het niet, Vic. Ik wil nog wat testen doen in mijn werkplaats. Ik heb het gevoel dat ik er bijna uit ben.’

‘Aha, een doorbraak,’ zegt Victor cynisch.

‘Ja, ik heb echt het gevoel dat mijn vliegmachine gaat werken. Luchtballonnen hebben bewezen dat we de door de lucht kunnen reizen. Volgens mij kan het alleen wat sneller en preciezer.’

‘Vliegen is echt een obsessie voor je geworden, Jimbo.’

‘En daar is niets mis mee. Leonardo Da Vinci schetste 400 jaar geleden al een soort vliegtuig.’

‘Dat het nooit heeft gedaan.’

‘Dat klopt, maar kijk eens wat er in de laatste twintig jaar allemaal is uitgevonden. Thomas Edison kwam met de gloeilamp en Alexander Graham Bell met de telefoon. Wie had ooit gedacht dat we hier in New York met iemand konden praten die helemaal aan de andere kant van Amerika was? Dat is techniek. Dat is vooruitgang.’

Victor grijnst.

‘Rustig aan, gek. Ik heb al spijt dat ik over jouw vliegtuig ben begonnen.’

‘Straks in het nieuwe jaar krijg ik hem aan de praat. Ik beloof het je.’

‘Misschien is deze kermis dan toch interessant voor jou,’ zegt Victor. ‘Op de folder stond dat er ook een meisje komt dat Enola heet. Zij kan voorwerpen laten zweven.’

Nu is mijn interesse opeens gewekt.

‘Echt?’

‘Haar act heet *Enola’s Betoverende Bloemendans*.’

‘Bloemen wegen amper iets.’

‘Ze schijnt het ook met zwaardere voorwerpen te kunnen.’

‘Dat kan alleen een goocheltruc zijn.’

Victor geeft me een klap op mijn hoofd.

‘Natuurlijk is het een truc, dombo. Denk je nou echt dat ze dingen kan laten zweven? Ze werkt op een kermis! Maar het is misschien wel leuk om te zien hoe ze dat precies doet. Bovendien...’

‘Bovendien wat?’

‘Op het plaatje zag ze er best knap uit. Lang donker haar, gebruinde huid, ongeveer onze leeftijd... precies jouw type.’

‘Hoe weet je nou wat mijn type is?’

‘Gewoon, ik ken jou toch?’

Hmm, weer weet Victor mijn interesse op te wekken.

‘Zaterdag, zei je? Hoe laat wil je gaan?’

‘Zo ken ik mijn broer weer. Na het eten dan? Het is wel mooi als het wat donker is. Dan kunnen we alle lichtjes goed zien. Met dank aan jouw grote vriend meneer...uuh...’

‘Thomas Edison.’

‘Ja, die vent.’

‘Oké, we gaan!’

5 - King Custer’s Carnival

De één wil een beroemde acteur worden en de ander droomt ervan om als chirurg elke dag mensenlevens te redden. In 1899 heb ik als 17-jarige maar één doel: een vliegmachine in elkaar te zetten waarmee je zo hoog kan vliegen dat je de wolken kunt

aanraken. Die droom had ik al heel lang, maar de ontmoeting met de zwevende Wolkenmeester heeft me daar zeker in gestimuleerd. Hij was het levende bewijs dat ook wij ooit door de hemel zouden kunnen reizen.

Maar waar kwam die man vandaan? Hoe kon hij zo door de lucht zweven? Waren er meer mensen zoals hij? En als belangrijkste: zou ik ook ooit hetzelfde kunnen doen?

Victor weigert te praten over die bewuste dag. Ook al heeft hij de Wolkenmeester met zijn eigen ogen gezien, hij gelooft nog steeds niet dat zulke mensen bestaan. Och, wie neemt het hem kwalijk? Hoe meer tijd er verstrijkt, des te meer begin zelfs ik te twijfelen aan die ontmoeting.

Het is druk op de kermis van King Custer.

Het kostte ons 50 minuten om hier met de fiets te komen en als we arriveren, begint het al wat donker te worden. Gelukkig zijn alle lampen aangestoken en ziet het er daarom extra gezellig uit. Het reuzenrad is het eerste dat je ziet en de rollende achtbaan het eerste dat je hoort. Mensen praten, lachen en schreeuwen van opwinding. De meeste bezoekers zijn met paard en wagen gekomen en hebben die aan de zijkant geparkeerd. Ook zijn er veel kinderen die met hun ouders zijn meegegaan. Vandaag maken we plezier, morgen gaan we allemaal weer met een ernstig gezicht naar de kerk.

‘Ongelooflijk hoe ze het lege terrein voor het fort helemaal hebben volgebouwd,’ zegt Victor. ‘Het is gewoon een mini-dorp.’

‘Ja, hè?’

We zetten onze fietsen tegen een boom en lopen dan verder. Gelukkig is het de laatste tijd droog geweest, anders hadden we hier door de modder moeten lopen.

‘Durft u het aan?’, horen we opeens iemand schreeuwen. ‘Herr Frederik Janus wacht u op: de man met twee hoofden. Dertig jaar geleden werd hij zelfs geboren met drie hoofden, maar op een slechte dag werd hij beroofd en heeft iemand één hoofd afgehakt.

Frederik werd verstoten door zijn moeder en vluchtte van Zwitserland naar Engeland. Daar hebben we hem opgenomen in onze kermis. Wie wil zijn levensverhaal horen? Wie durft zijn twee gezichten te aanschouwen?’

‘De man met twee hoofden...,’ zegt Victor. ‘Wow, dat lijkt me wel wat.’

Ik kijk hem lachend aan.

‘Straks, oké? Ik wil eerst die Enola met haar zwevende bloemen vinden.’

‘Oké, maar wil je eerst niet wat eten, Jimbo? Volgens mij ruik ik heerlijke hamburgers. Of zijn het hotdogs? Maakt mij eigenlijk niet uit. Ik trakteer?’

‘Hmm, jij vond de spaghetti van ma ook niet zo’n succes, merk ik.’

‘Niet echt, nee.’

‘Vooruit dan maar.’

We passeren een tent met een show van ene Miran Dajooh, een man van Nederlandse afkomst die allerlei zwaarden in zijn lichaam kan steken zonder dat het begint te bloeden. Die zet Victor ook op zijn ‘to do’-lijst. Even later zijn we aan de hamburgers, waar we 15 cent voor betalen. Ze blijken het waard.

‘Lekker met die uitjes en stukjes augurk,’ zegt Victor. ‘Jammer dat ze er iets te veel ketchup op hebben gedaan.’

‘Ik vind dat wel lekker.’

‘Ja, jij wel. Achteraf gezien hadden we misschien beter eerst de achtbaan moeten nemen. Straks kotsen we alles weer uit.’

‘Ik hoef niet per se de achtbaan in.’

‘Oké, dan slaan we dat over. Ik zat er eigenlijk ook niet op te wachten.’

Tien minuten later vinden we de tent van Enola’s Betoverende Bloemendans. We boffen: over enkele ogenblikken begint de show. We betalen de entree van 5 cent en lopen de tent in. Ik kijk verwonderd om me heen. De show wordt bezocht door oude mensen, jonge kinderen, rijk, arm en alles daartussenin: het spreekt blijkbaar iedereen aan. Even later hebben we weer geluk:

we weten twee stoelen te bemachtigen die dicht bij het podium staan omdat twee bezoekers op het laatste moment afhaken. Mooi, nu kunnen we alles goed zien.

Als iedereen zit, dimt iemand de lichten en gaat er een spot aan. We horen gesis en zien dat er vochtige lucht over het podium wordt geblazen. Het is opeens mistig in de tent. De show gaat beginnen!

Zonder aankondiging gaan de gordijnen open en verschijnt er een meisje van ongeveer zestien jaar. Dat moet Enola zijn. Haar kleren, een shirt met korte mouwen en een kort rokje, lijken van bladeren te zijn gemaakt. Als ze dichterbij komt, zie ik dat het gewoon katoen is. Haar lange, donkere haar valt meteen op. Dat is zo lang dat het bijna tot aan haar billen reikt. Voor het optreden heeft ze het in een staart gebonden. Victor had gelijk: ze is erg mooi.

Op de muziek van een fluitist achter de gordijnen begint Enola een balletachtige dans. Ze springt in de lucht, maakt een rondje om het podium, draait om haar as en beweegt met haar armen alsof ze ons wil betoveren. Dat lukt haar voorlopig niet, maar dat maakt niet uit. De show is nog maar net begonnen.

Na een halve minuut brengt een assistent een rieten mand naar haar toe. Met een buiging neemt ze deze aan, kijkt er nieuwsgierig in en pakt er enkele rode rozen uit. Met een grijns gooit ze er een stuk of vijf in het publiek en ééntje belandt zelfs in mijn schoot.

‘Jullie zijn nu getrouwd,’ fluistert Victor.

Ik lach.

Nu gooit Enola de overige rozen in de vorm van een cirkel op het podium. Ze neemt enkele grote stappen en gaat dan precies in het midden staan. Als ze haar armen spreidt en ze dan omhoog brengt, gebeurt het ongelooflijke: de ongeveer vijftien rozen gaan langzaam rechtop staan. Hun stelen raken nog wel de grond, maar deze houding kunnen ze nooit zo aannemen. Het lijkt erop alsof een onzichtbare hand hen overeind houdt.

Enthousiast begint het publiek te applaudiseren.

Ik kijk nog eens goed naar de rozen. Ik zit er maar anderhalve meter vanaf, maar ik zie nergens verborgen draadjes. Nee, dit is een erg goede truc.

Enola maakt een buiging en danst met een glimlach verder. Ze maakt een paar draaien, pakt haar mand op en is verdrietig omdat er geen andere rozen in zitten. Ze houdt de mand op haar kop, maar helaas komt er helemaal niets meer uit. Dan springt ze terug in de cirkel en doet ze alsof ze loopt. Ze maakt wel de wandelbewegingen maar komt geen meter verder. Het lijkt op een dans die indianen ook doen. Zou Enola een indiaanse achtergrond hebben?

Opeens staat ze stil en kijkt ze geconcentreerd naar het publiek. Ook de muziek is opgehouden. Als deze pose langer dan twintig seconden duurt, beginnen de bezoekers zich ongemakkelijk te voelen. Waarom kijkt ze ons zo aan? Daagt ze ons soms uit?

Als de fluit onverwacht weer inzet, spreidt Enola haar armen opnieuw. Op dat moment beginnen de rozen op de grond langzaam omhoog te zweven. Op een meter boven de grond komen ze tot stilstand.

De bezoekers applaudisseren. Sommige mannen fluiten zelfs op hun vingers.

Een assistent gooit een stok naar Enola. Zonder te kijken, vangt ze hem op en begint ermee te dansen. Ze houdt hem als een zwaard voor zich uit en zwaait ermee om zich heen. Zo kunnen we zien dat er boven de rozen geen touwtjes zijn en dat er ook onder de bloemen niets verdachts zit.

Het publiek klapt weer.

Enola houdt haar hand op als teken dat ze stil moeten zijn. Ze is nog niet klaar.

Langzaam draait ze met haar lichaam naar rechts en tot mijn grote verbijstering draaien de zwevende rozen met haar mee. Als ze even later de andere kant op draait, gebeurt hetzelfde. Ze maakt een dubbele draai en de rozen volgen haar.

De bezoekers worden nu helemaal gek. Dit hebben ze nog nooit gezien.

Enola maakt een buiging en klapt dan met haar handen. De rozen vallen allemaal tegelijk op de grond. Met een tevreden glimlach buigt Enola om het applaus in ontvangst te nemen. Dan kijkt ze omhoog en begint te wijzen. Er is een opening in de tent gemaakt. Het meisje zal toch niet...?

Maar Enola doet het wel. Ze spreidt haar armen nog een keer en begint dan zelf te zweven. Ik krijg opeens een enorme schok en als ik Victor aankijk, weet ik dat hij aan hetzelfde denkt. Het meisje doet precies hetzelfde als wat de Wolkenmeester vijf jaar geleden deed!

Onder luid applaus zweeft Enola steeds hoger en hoger. Als zij door de opening in het plafond is verdwenen, gaan alle lichten weer aan. Het publiek is niet meer te houden. Ze klappen en schreeuwen opgewonden door elkaar. Deze show overtrof hun stoutste dromen!

‘Kom mee,’ zeg ik tegen Victor.

Snel spring ik van mijn stoel en baan me een weg door de menigte op zoek naar de uitgang. Ik moet het meisje spreken! Maar als ik eenmaal buiten ben, is Enola in geen velden of wegen te bekennen. Waar kan ze naartoe zijn gegaan?

6 - Dancing Bull is ziek

‘Wow, dat was geweldig,’ zegt Victor. ‘Ik ben blij dat we zijn gegaan.’

Ik ben nóg enthousiaster dan hem.

‘Had je dat gezien, toen ze de tent uit zweefde op het laatst?’, zeg ik opgewonden. ‘Dat was net als die ene Wolkenmeester toen.’

Victor haalt zijn neus op.

‘Oh nee, krijgen we dat weer.’

‘Jij zag het ook, Victor. Zij moet iets te maken hebben met die man. Ze ziet er ook wat indiaans uit. Horen ze bij dezelfde stam misschien?’

‘Boeit me helemaal niets, Jimbo. We hebben de indianen eindelijk verslagen en hun een eigen reservaat gegeven. Ze hoeven hun gezicht dus niet hier te vertonen.’

Ik kijk mijn broer verbaasd aan: ik had niet verwacht zoiets uit zijn mond te horen.

‘Maar wij hebben eigenlijk hun land gestolen. We hadden beloofd om het met hen te delen. Ze vertrouwden ons.’

‘Ze mogen blij zijn dat wij hen helpen. Hun primitieve levensstijl past totaal niet in deze tijd. Jij was toch zo van de technische vooruitgang? Daar hoort mensen scalperen niet bij hoor.’

‘Praat geen onzin, Vic. Slechts een kleine groep indianen scalpeert zijn vijand.’

‘Dan niet, Jimbo. Jij wilt dat meisje gaan zoeken? Van mij mag je. Als je het niet erg vindt, ga ik dan de show van die zwaardenmeneer bezoeken. Dat zag er erg spectaculair uit. Ik zie je over een half uur... bij die hamburgertent weer? Misschien neem ik er dan nog eentje.’

‘Wat jij wilt...’

‘Oké. Dan zie ik je straks.’

Een beetje verloren loop ik verder over de kermis.

Ik passeer ouderen en kinderen die vrolijk met elkaar praten. Ik zoek het gezicht van Enola in de menigte maar kan voorlopig niets vinden.

‘Heb je zin om op konijnen te schieten, jongen?’, hoor ik een man zeggen. ‘Kom naar mijn kraampje. Drie schoten voor een cent. Altijd prijs!’

Ik bedank vriendelijk.

Dan trekt een luid geschreeuw uit een tent mijn aandacht. Naast de ingang staat een bord:

DANCING BULL IN TOMAHAWK TROUBLE

‘Wat een afgang,’ hoor ik een vrouw zeggen die net met twee kinderen uit de show komt gelopen. ‘We zouden ons geld moeten terugvragen.’

‘Mogen we nou in de achtbaan, mam?’, vraagt haar zoon.

‘Vooruit dan maar.’

Nieuwsgierig geworden door het geschreeuw loop ik de tent in. Ik zie nog net hoe een man twee eieren naar het podium gooit en zich omdraait om naar de uitgang te lopen. Andere bezoekers volgen zijn voorbeeld.

‘Stomme roodhuiden,’ zegt iemand. ‘Ik wist dat je ze niet kon vertrouwen. Deze zal zeker ook wel dronken zijn geweest. Dat zijn ze allemaal.’

‘En van tomahawks gooien, had hij helemaal geen kaas gegeten,’ zegt iemand anders. ‘Man, wij hadden niet met jouw eieren, maar met zijn eigen tomahawks moeten gooien.’

‘Eigenlijk zonde van mijn eieren, toch?’, zegt de eerste bezoeker weer. ‘Ik ga het circus een rekening sturen.’

Lachend verlaten ze de tent.

Op het podium ligt een indiaan op zijn rug op de grond. Hij heeft traditionele indiaanse kleding aan met veel versiering in de vorm van kralen en veren. Zijn ogen zijn gesloten. Om hem heen liggen allemaal eieren die door bezoekers zijn gegooid. Sommige hebben hem geraakt, want zijn hemd zit helemaal onder.

Links is een houten wand met een groot dartbord erop getekend. Daaronder op de grond liggen een stuk of vijf tomahawks.

Nu snap ik waarom de bezoekers zo boos waren. Dancing Bull zou een grote tomahawk show weggeven, maar blijkbaar is alles fout gegaan. Geen enkele bijl heeft de muur geraakt.

'Ooohw...'

De indiaan zucht.

Aangezien ik nu de enige in de ruimte ben, loop ik naar hem toe en kniel naast hem. Ongelooflijk dat de mensen hem hier zo kunnen achterlaten.

'Meneer, is alles goed met u?', vraag ik.

'K-k-koud.'

'Heeft u het koud? Kan ik iemand voor u roepen? Of moet ik iets halen?'

'K-k-koud.'

De man is redelijk oud en gerimpeld. Ik schat hem op een jaar of zestig. Hij heeft veel grijze slierten in zijn lange haar.

'Kan ik u overeind helpen?'

'Hij is ziek,' hoor ik opeens een meisjesstem zeggen.

Ik draai me om en zie tot mijn verrassing Enola in de tent staan.

'Wat zei je?'

'Hij is ziek. Dat was hij gisteren ook al. De grote Dancing Bull had nooit mogen optreden vanavond.'

Met een bezorgd gezicht loopt ze naar ons toe en knielt naast me.

'Hij moet het bed in. Zo kan hij niet blijven liggen.'

Ik kijk haar aan. Geen twijfel mogelijk: dit is het meisje van de Betoverende Bloemendans.

'Moet... moet ik je helpen om hem ergens naar toe te brengen?'

Het meisje kijkt me geamuseerd aan. Haar groene ogen lijken wel licht te geven.

'Wat is er?', vraag ik.

Ze schudt glimlachend haar hoofd.

'Grappig. Je lijkt op iemand die ik vroeger kende.'

'Echt?'

'Ja, gek hè? Het was wel in een ander leven, maar toch.'

'Oh.'

‘Maar ja... als je me zou willen helpen, dan graag.’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Fijn. Hij woont in een tent samen met zijn vrouw. Als hij zelf een beetje meeloopt, kan hij op onze schouders steunen.’

‘Oké.’

Dan wendt Enola zich tot de oude man.

‘Mika! Kun je zelf lopen? Want ik kan je niet naar je tent toe tillen. Je moet me helpen.’

‘Enola?’, fluistert hij.

‘Ja, ik ben het, Enola. Probeer op te staan. Dan brengen deze jongen...’

‘Jim. Mijn naam is Jim.’

‘Dan brengen Jim en ik je weer thuis, oké? Kom op, Chumani wacht op je.’

Samen weten we de indiaan met moeite overeind te krijgen.

‘Heel goed, Mika. En straks wel met ons meelopen, goed?’

Met zijn armen over onze schouders strompelen we de tent uit. De indiaan houdt zijn ogen gesloten als hij loopt. Hij heeft blijkbaar al zijn krachten nodig om de ene voet voor de andere te zetten.

Buiten staren mensen ons aan. Gelukkig duurt dit niet lang: er zijn mooiere dingen op deze kermis te zien.

‘Niets aan de hand,’ zegt Enola met luide stem. ‘Gewoon een zieke man die zo snel mogelijk hier weg moet. Wilt u alsjeblieft plaats maken?’

‘Hoor hij niet op een reservaat?’, hoor ik iemand zeggen.

Gelukkig reageert Enola daar niet op.

Gehoorzaam wijken de bezoekers uit en kunnen we verder lopen. Al snel hebben we de rand van de kermis bereikt. Even verderop zie ik al de tenten en woonhuifkarren in het veld staan. Daar slaapt blijkbaar al het kermispersoneel.

‘Dus hij heet Mika?’, vraag ik.

‘Dat klopt,’ zegt Enola zonder me aan te kijken. ‘Dancing Bull is de naam die de kermis heeft verzonnen omdat de grote leider Sitting Bull ook in zo’n kermis heeft gewerkt. Dat zou bezoekers kunnen

trekken. De enige overeenkomst die ze hebben, is dat ze Lakota zijn.'

'Hij komt van de Lakota stam?'

'Ja, zijn naam betekent 'Slimme Wasbeer'. Geen idee hoe ze daarom op Dancing Bull komen. Mika is nooit een goede danser geweest. Kijk, daar is Chumani al.'

Een oude indiaanse vrouw komt ons tegemoet.

'Mika? Alles goed met je? Wat is er gebeurd?'

'Hij is ziek,' zegt Enola. 'Hij moet snel het bed in. Er zijn allemaal eieren op zijn kleren gekomen. Leg ze daarom maar op een stapel. Dan was ik die vanavond nog.'

'Dank je... dank je, Enola.'

We begeleiden Mika naar de voorkant van zijn tent. Daarna weet hij samen met zijn vrouw de tent in te komen.

'N-naar mijn bed,' horen we hem nog stamelen.

'Ziek maar goed uit,' zegt Enola. 'Ik praat morgen wel met Morgan. Word maar snel beter, oké?'

En dan zijn we opeens met ons tweeën.

Enola glimlacht naar me.

'En jij: bedankt. Dat was heel aardig van je om je zo over Mika te bekommeren.'

'Niets te danken. Mensen kunnen soms zo wreed zijn.'

'Daar heb je gelijk in.'

'Je ziet eruit als iemand die niet zo snel hulp aanvaardt. Waarom heb je dat wel bij mij gedaan?'

Het meisje grijnst.

'Hmmm, je doet me aan iemand denken.'

'Een vriend?'

'Vroegere vriend. Door de jaren is hij alleen zo veranderd, dat ik hem niet meer terug ken. Jij doet me denken aan de tijd...'

'Waarin hij nog goed was?'

'Zoiets ja.'